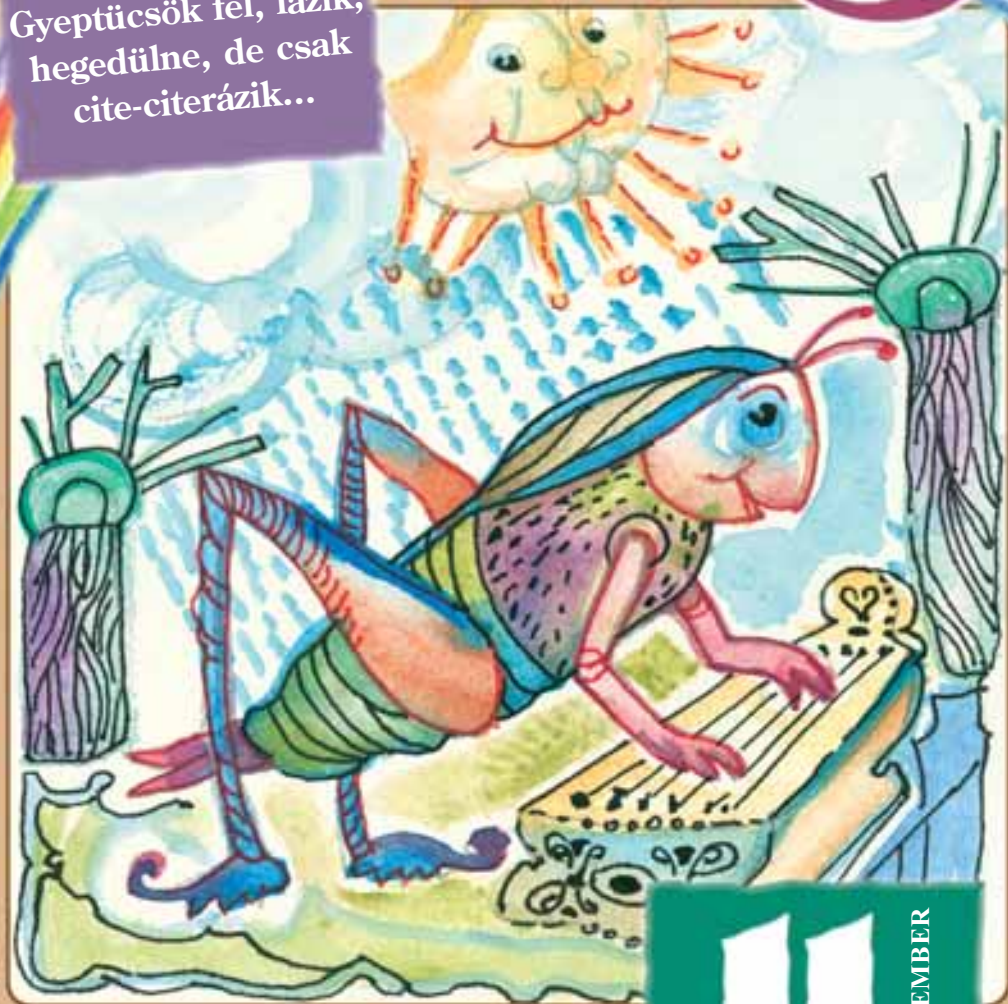

Szivárvány

Gyeptücsök fél, fázik,
hegedülne, de csak
cite-citerázik...

11

2009. NOVEMBER

Vadmalac

Vadmalacka, vadmalacka,
A bükkmakkot elszalasztja.
Röfög, röffen, döcög, döccen.
Erdő mélyén imbolyog,
Ha valami nincs ínyére, fintorog.
Fehér csíkos a kabátja.
Ki varrta? A nagymamája?
Hogyha egyszer leveti,
Soha már fel nem veszi.

Sünmalac

Sünmalac, sünmalac,
Lemaradsz, lemaradsz.
Ha nem szeded a lábacskád,
Megharagszik gazdácskád,
S le is út, fel is út,
Bezárja a kertkaput.
Te meg kívül toporogsz,
Pityeregsz, sírsz, majd zokogsz...
De nemsokára mosolyogsz,
Mert jön a hold lábujjhegyen,
szépen,
S titkon beenged a kapurésen.

DONKÓ LÁSZLÓ

Szöcskeriogató

Őszi zápor zuhog,
gyeptücsök fél, fázik,
hegedülne, de csak
cite-citerázik...

Hogy miről szól a dal?
Ősről meg a télről,
szöcskeriogató
fagyról, hóesésről...

SZILÁGYI TOSA KATALIN rajzai

TOLNA ÉVA

A mesepárna

Egy borongós őszi estén a Mindenkori mesemondót elöntötte a szomorúság:

– Úgy tűnik, már nem vagyok igazi Mindenkori. Ha az volnék, most nem lenne okom a búslakodásra.

– Mesélj már, mesélj! – zökkenti ki nagy búsongásból a kis meseváró, de akárhogy sürgeti, a szokásos esti mese sehogy sem akar kikerekedni.

– Ma nem mesélhetek.

– Akkor nem alszom el!

– De engem itthagytak a mesék. Lehet, jobb gazdára találtak. Én is világgá megyek.

– Ne menj el, jó Mindenkori. Biztosan visszajönnek. Nézd, az egyik mese még a párnáját is itt felejtette.

– Tán itt hagyta, foglalóban.

– Visszajön, mert ahogyan én mese nélkül, úgy a

mese sem tud a párnája nélkül elaludni.

– Szép, puha párna, valódi, álomra csalogató.

– Vele alszunk mind a ketten! – jelenti ki a gyermek boldogan.

– Ketten egy párnán?

– A mese párnáján. Kettéosztjuk, mint az almát. Én a jobb oldalát választom, hadd maradjon neked a bal, az szerencsét hoz – hajtja fejét álomra a gyermek.

– Szerencsét hoz? Próbára teszem. Ugye, kis meseminasom? – simogatja Mindenkori az alvó fejcskáját.

A beteg elefánt

– Az elefántos párnán akarok aludni! Az elefántos mesét kérem.

– De én azt nem ismerem.

– Nem látod, milyen szomorú ez a nagy elefánt?

– Talán beteg.

– Egy mérges darázs repült be a fülébe. Hallgasd csak meg: züüzüzüzü...

– Segítenünk kell! Megkérem a kis elefántot, szaladjon el majom doktorért.

– Addig borogatjuk a fülét ezzel a kicsi virágos zsebkendőmmel. Sokat kell még várnunk arra a majom doktorra?

– Már itt is van! Csak keresgél az orvosi táskájában. Nem találja a műszereket. Segítenél neki?

– Segíthetek. Ezzel meghallgatja, ezzel megkopogtatja, ezzel a csipesszel pedig kiveszi a darazsat... Jaj, nem tudja.

– Miért nem?

– Nem éri fel a fülét.

– Akkor fektessük le!

– Ide hívhatnánk a zsiráfot a másik párnáról. Zsiráf szomszéd, átjönne hozzánk egy kicsit?

– Örömmel, ha hasznukra lehetek.

– Most majom doktor szépen felül a zsiráf nyakába, és óvatosan kiveszi azt a haszontalan darazsat...

– De én már nem hallom a zümmögését.

– Én sem. Lehet, hogy elaludt.

– Inkább megijedt a majomtól, és hirtelen elrepült.

– Akkor nyugodtan aludhatunk.

– Én az elefántos párnát kérem.

– Én a zsiráfosat.

DÖBRENTÉY ILDIKÓ

A kút

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy falu. Ott élt a tyúk, a pipe, a kacsa, a liba, a varjú, a kecske, a bárány, a kutya meg a tehén.

Mindegyiknek volt szép háza, udvara, kiskertje, minden, ami kell. Csak kútjuk nem volt, így hát a falu kútjára jártak vízéért.

Ott találkoztak minden nap. Vízet húztak, és beszélgettek. Megbeszélték az esőt, a napsütést, a füveket, a fákat, az örömöket meg a gondokat. Sőhajtoztak egymás bánatára, kacagtak egymás örömére, aztán elköszöntek, és hazamentek. Másnap folytatták, ahol abbahagyták. Így telt az életük.

Egy nap idegenek érkeztek a faluba. Méricskéltek, árkot ástak, csövet fektettek, és hipp-hopp, bevették a vizet minden házba.

Örült a tyúk, a pipe, a ka-

csa, a liba, a varjú, a kecske, a bárány, a kutya meg a tehén! Nem kellett már cipekedni a kútról. Csak elfordították a csapot, és folyt a víz. Bezárták a kiskapukat, és ki sem mozdultak a házból.

Eltelt az ősz, a tél, beköszöntött a tavasz. A tyúk talált egy kukacot. Jó lett volna elmesélni valakinek! De kinek? Megolvadt a hó, és beázott a pipe háza. Kivel beszélje meg? Tócsát lelt a kacsa. Kinek újságolja el? Fecskék költöztek a liba eresze alá. Kinek mesélje el? Megfájdult a varjú torka. Kinek panaszolja el? Friss füvet legelt a kecske. Kinek lelkendezzen? Húsvéti csen-

gettyűt kapott a bárány. Kinek csengettyűzzön? A kutya megtanult két lábon járni. Kinek büszkélkedjen? A tehén hat legyet csapott agyon egy farkcsapással. Kinek dicsekedjen?

Aztán a tyúk megint talált egy kukacot. Olyan nagy és szép kukac volt, hogy a tyúk nem bírta tovább: leakasztotta a vizeskorsót, leporolta, és elindult a kúthoz. Csodálkozó szemek pislogtak utána a kerítések mögül...

Aztán lassan kinyílt a pipe kapuja... Utána a kacsáé, a libáé és sorban mindenkié. Az

állatok a régi jó vizeskorsókkal elindultak a kút felé. A kútnál összetalálkoztak, és örömeikben mind egyszerre beszéltek.

A pipe elmesélte a beázott háztetőt, a kacska a tócsát, a liba a fecskét, a varjú a fájós torkát, a kecske a füvet. A bárány csengettyűzött, a kutya két lábon járt, a tehén csapkodott a farkával. Most látták csak, mennyire hiányoztak egymásnak, és örvendtek, hogy a kútnál újra találkoztak.

Ha még most sem találkoztak volna, az én mesém is tovább tartott volna!

SZABÓ ZELMIRA rajzai

TÓTH ÁGNES

Találós versek

Én alacsony összkomfortban
nem találok helyemet,
foltos nyakam azért hosszú,
hogy elérje fejemet.

Hátsó lábam az elsőnél
sokkal hosszabb, gyerekek.
Erszényemben nem őrzök én
pénzt sokat, se keveset.
Ha kergetnek, úgy szaladok,
utol nem ér senki sem,
ugra-bugra futásommal
a földjät elnyerem.

Alul, felül hosszú vagyok,
de csak felül vagyok zöld.
Vízben élek, mert számomra
túl száraz a szárazföld.
Hosszú számban éles fogak
átharapnak rémesen.
Ha megnyúznak, a nők lábán
feszül bőröm ékesen.

Ketrecemben ha ugrálok,
nevetnek a gyerekek.
Örömben vetek nekik
néhány cigánykereket.
Ha csúfolnak, bizonyisten
visszanyújtom nyelvemet,
banánnal és friss gyümölccsel
nem veszik el kedvemet.

Óriási termetemet
áztatom a víz alatt.
Nem ettem még életemben
se kicsi, se nagy halat.
Dülledt szemem ártatlanul
pislog le a fővényre,
nem nézek én jó szemmel
a hústra, csak a növényre.

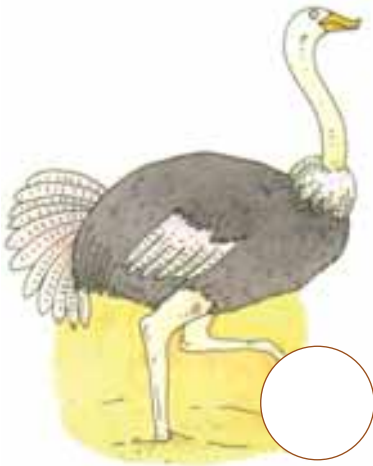
BAK SÁRA
rajzai

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Panna állatkertje

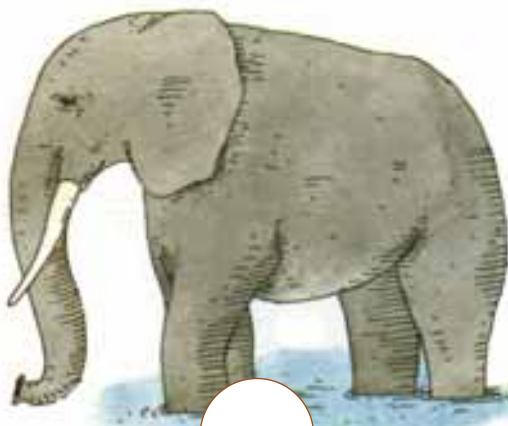
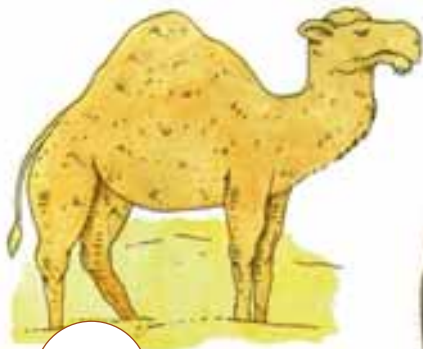
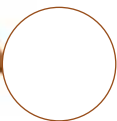
Amint belépünk az ajtón,
cipőstől ront a szobába,
terelgeti állatkáit,
a ketrecbe, a karámba.

Körberakja, kerítgeti,
„most indulnak az erdőbe”,
fej-fej mellett sorakoznak,
van itt dinó, tarajos gőte
s egy halomnyi víziállat,
ló is akad, háromféle,
barna, fehér, tarkafoltos,
nincsen hossza, nincsen vége.

És amikor megkérdezik,
mi lakik az őserdőben,
tán a polip vagy a rája,
tátva marad kicsi szája,
vizet enged be a kádba,
s beledobja a dinókat,
tigrist, zebrát, aprónépet,
hadd ússzanak, merre látnak –
ilyen egyszerű a képlet.

RAJZOLJ

napot – – a meleg országokban élő és hópelyhet –

 – a havas tájakon élő állatok mellé.

BALÁZS IMRE JÓZSEF

Cicánka

Egy földszinti, cirmos
cicánka

Elindult a felső
világba.

Ha az emeletről
kilátna,
Boldog volna már a
cicánka.

*

Fa tetején ül egy
cicánka,
Eleget ült, most már
lemászna.

Eső készül, s nincs más
ruhája,
Elázna a cirmos
cicánka.

Ő is nehezen kel fel reggelente.
Kátay Annamária tanító néni és a monói
gyerekek küldték szerkesztőségünknek
ezt a kényesen nyújtózkodó cicát.

A hátára ragassz fehér papírt, színezd,
majd vágd ki, a rajz szerint fűzd cérnára,
és függeszd az ágyad fölé, hogy
vidámabban ébredj.

Ti küldtétek

Mákófalván Kovács-Minyóka Erzsébet óvó néni csoportjában készült a harmonika-cica: eleje, hátulja karton, dereka szélesebb, farka keskeny boszorkánylétra.

A krokodilt Magyarosi Hajnalka és Gécsi Melinda szászrégeni tanító néni küldte az A. Maior Gimnáziumból. Két doboz, zöld papír, ragasztó, festék, olló kell hozzá.

A nagyváradi Szent László Óvoda papírállatkertjének két lakója. A zsiráf festett, kunkorított karton, a teve teste kettévágott WC-papír guriga, púpja barnára festett papírgombóc – írta Elek-Nyitrai Andrea óvó néni.

MÁTÉ ANGI

Volt egyszer egy vakond

Volt egyszer, vastag föld alatt, egy hunyori vakond. A vastag föld egészben volt addig, míg ez a dolgozós hunyori tele nem túrt, forgolódt, lapítgatta kicsi folyosókkal, átjárókkal.

A kicsi folyosók, átjárók surrantak, befordultak, kifordultak, ütköztek egymással, vitték csöves, hengeres testüket, míg labirintussá nem váltak.

A dolgozós hunyori, a vakond csak túrt és túrt, a túrásokból ki se látott, bár igaz, amúgy sem látott valami jól. Mivel nem látott valami jól, nem is gyönyörködhetett az apró járatok surranásában, nem mondhatta, hogy: Báuff! – előbújva váratlanul, ijesztgetve, mondjuk, a sötétséget.

Pedig a sötétség igen-igen szerette volna, ha vala-

ki azt mondja: báuff. Unatkozó sötétség volt, állt egyik lábáról a másikra, alig várva, hogy végre rohangálhasson, mondhassa, hogy: Ipiapacs! a csöves járatok girbe-gurbájában.

Aztán egyszer a föld felszínéről, füvek aljáról besöpört lapátkezelével a hunyori vakond – míg túrt és túrt –, besöpört néhány fényes hátú bogarat. Láss csodát: az a néhány fényes hátú bogár, miután egymáshoz dörzsölte hátát, világítani kezdett a vastag földben.

Kicsi, maszkáló lámpák.

Látta így – hiszen ekkora fényességben láthatta – a vakond a túrt járatokat, amint kanyarogtak, hirtelen befordultak, összeütköztek, majd tovasurrantak.

– Nahát! – bukott ki a hunyori vakondból az ámulás. – Az előbb még nem láttam mindezt. De szép vastag föld! Mennyi járat, mennyi csoda-út! Mennyi bújnivaló girbe és gurba!

– Indulunk vissza, föld te tejére, fűszálak aljába – integettek a mászkáló lámpák, azaz a fényeshátú bogarak.

S amint közülük az utolsó is eltűnt a járatokban, helyében föltűnt a sötétség. Az unatkozó, egyik lábáról a

másikra álló sötétség.

– Hopp, megtaláltalak. Hopp, megfogtalak! – kapta el a sötétséget a vakond boldogan.

Ölbe vette, szorongatta. Majd hancúroztak.

A vakond már nem túrt és túrt. Inkább ölbe vett és hancúrozott. Inkább bújt és bauffokat mondott a sötétségnek. Ezt játszották mindig már ezután, a vastag földben, a girbe-gurba járatokban.

VEZESD

ki a labirintusból a vakondot. Két kiút is van. Pirossal haladj a rövid, kékkel a hosszú járatban.

MÜLLER KATI rajzai

SIMON RÉKA ZSUZSANNA

Porszívó- mese

A porszívó zúgott, zaka-
tolt, mérgeskedett. Leg-
szívesebben felszívta volna
az egész világot. Ide-oda ro-
hangált, mindent beszip-
pantott, ami az útjába került
Hosszú orra tekergőzött,
nyújtózkodott, a legkisebb
zugba is befúrta magát. Sze-
retett zúgni-búgni, dühön-
geni. Azt hitte, mindenki tő-
le retteg. Büszkén pöffesz-
kedett. Amikor apa vagy
anya kézbe vette, feljajdult a

szekrény, megremegett a
szőnyeg, megrázkódott a fa-
lióra, elpityeregte magát a
függöny, megmerevedett az
asztal, összebújtak a székek.

– Jajajjjajjjajj, jön a ke-
gyetlen szippantó! – kiáltot-
ták mindnyájan.

A porszívó perdült-for-
dult, bömbölt és fújtatott.
Szívott, szippantott, ahogy
csak bírta.

Történt egyszer, hogy a
lakásba kis jövevény érke-
zett: egy kisbaba, Dorottya.
Anya és apa hozta őt haza. A
kisbaba sokat sírt, oázott
reggel, oázott este, sőt még
éjszaka is. Anya nyugtatni
próbálta, ringatta, dúdolt

MÜLLER KATI rajzai

neki, megetette, simogatta a pocakját, megfürdette, tisztába tette.

Apa azt gondolta, míg anya Dorottyát csitítgatja, ő sebtében kitakarít. Bekapcsolta a puffogó, süvítő porszívót, és látsatok csodát, Dorottya azonnal abba hagyta a sírás-rívást. Még a porszívó is beleámult a nagy

csodába. Alig akarta elhinni, hogy egy ekkorika kisbaba nem fél tőle. Bámult a szekrény, kisimult a szőnyeg, mosolygott a falióra, táncra perdült a függöny, topogott az asztal, tapsikoltak a székek. De legjobban anya és apa örvendett.

Azóta senki sem fél a nagyhangú porszívótól. Ha a kisbaba sír, bekapcsolják, és Dorottya azonnal abba hagyja az oákolást.

KERESD MEG,

melyik „ormány”
hová tartozik.
Kösd össze.

BAK SÁRA rajzai

SZÁMOZD MEG

a képeket a leghalkabbtól
a leghangosabbig.

A fákon kevés, postaládánkban egyre több a levél. Ti küldtél: **Domokos Eszter**, Csíkszereda; **Tornai Anett**, Zeteváralja; **Boros Attila**, Zetelaka; **Józsa Boglárka**, Torda; **Hajdú Katalin**, **Tóth Andrea**, Árpád; **Griga Patrick**, Kovászna; **Újváry Rhona**, Kolozsvár; a **kolozsvári Báthory István Líceum II. A**, a **János Zsigmond Unitárius Kollégium II. osztálya**; a **lővétei II. A** osztály; a **magyarlapádi** kisiskolások; a **siménfalvi** óvódások.

Veres Noémi,
Kolozsvár

János úr készül

A gyermekek párosával állnak, feltartott karral kaput tartanak. Az utolsó pár átbújik a kapuk alatt, beáll elsőnek, és szintén kaput tart. Folyamatosan így bújik át a többi pár is.

Já- nos úr ké- szül né- me- ti Bécs- be,
Lo- va- i van- nak nyer- ge- lő- be,
Kan- tár szá- ra for- gan- dó- ba.

Hajtsd e- lő- re ma- ga- dat, azt a hosz- szú ha- ja- dat,

csil- lag de- re- ka- dat.

MARKÓ BÉLA

Hullámvasút

Itt mindenkinek szabad félni,
itt mindenki sikoltozik,
s a lentiek úgy néznek minket,
akár egy izgalmas mozit.

Mi félünk, és ők szórakoznak,
pedig csak mi vettünk jegyet,
ők ingyen kacagnak ki engem,
én pedig pénzért szenvedek.

LÁSZLÓ NOÉMI

Helyzet

Anya fél: kiesel,
megütöd, megfázol.

Apa fél: betöröd,
lehúzod, elrontod.

Anya fél: éhezel,
tüsszentesz, lázas vagy.

Apa fél: elhagyod,
kipukkad, eltéped.

Én ettől nem tartok,
ez csupa semmiség.

Én csakis anyától,
én csakis apától
tartok. Egy kicsikét.

TOMOS TÜNDE rajzai

BÁLINT TIBOR
**Marci és
a sötét**

Már sötét volt, amikor Marci édesanyja átment narancsért az üzletbe.

– Játsszál szépen, mindjárt jövök – mondta Mama, és eléje tette a ládikót az építőkockákkal.

Odakünn zúgott a szél. Marci a nagy, meleg szobában buzgólkodott. Már föl is rakott egy tornyot, mikor elsötétült körülötte minden. Egy percre azt hitte, ő is sötétséggé változott.

De ez nem így volt. Mert ha megfogta az orrát, érezte, hogy a markába szuszog. És a két füle sem lobbant el. Mégis félni kezdett, és nagyot kiáltott:

– Hé, hé, Sötét!... Hiába oltottad el a villanyt, akkor sem félek tőled! Én erősebb vagyok!

Hallgatózott egy keveset. És akkor úgy érezte, Sötét mind fenyegetőbbben öleli körül.

– Én erősebb vagyok, Sötét!

Érezte, hogy zsibbadni kezd a szája. Sötét körülvette, ráborult, épphogy birkózni nem kezdett vele.

– Megállj, földhöz csap-

lak! Adok én neked mindjárt! – kiáltotta ismét, de a láthatatlan Sötét nem tágitott.

Most már remegett a hangja. Remegve várta, hogy Sötét támadjon.

– Én csak tréfáltam! – mondta sírós hangon.

A sötétség nem enyhült.

– Én nem akarok verekedni! – folytatta. – Én szeretlek téged, Sötét!... Gyere, játszunk együtt, amíg fölgyúl a villany!...

És már ki is nyújtotta a kezét. Abban a pillanatban azonban ismét ragyogó fény vette körül, a fenyegető elenség eltűnt. Marci csaldottan pillantott be a sarok-

ba meg a székek mögé, azonban ott sem találta.

Később mégis örült, hogy megismerkedett vele. S elhatározta, ha máskor ki alszik a villany, mindjárt ezt kiáltja bele a sötétbe:

– Én szeretlek téged! Gyere, játszunk együtt!...

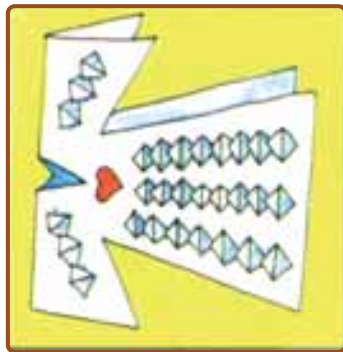

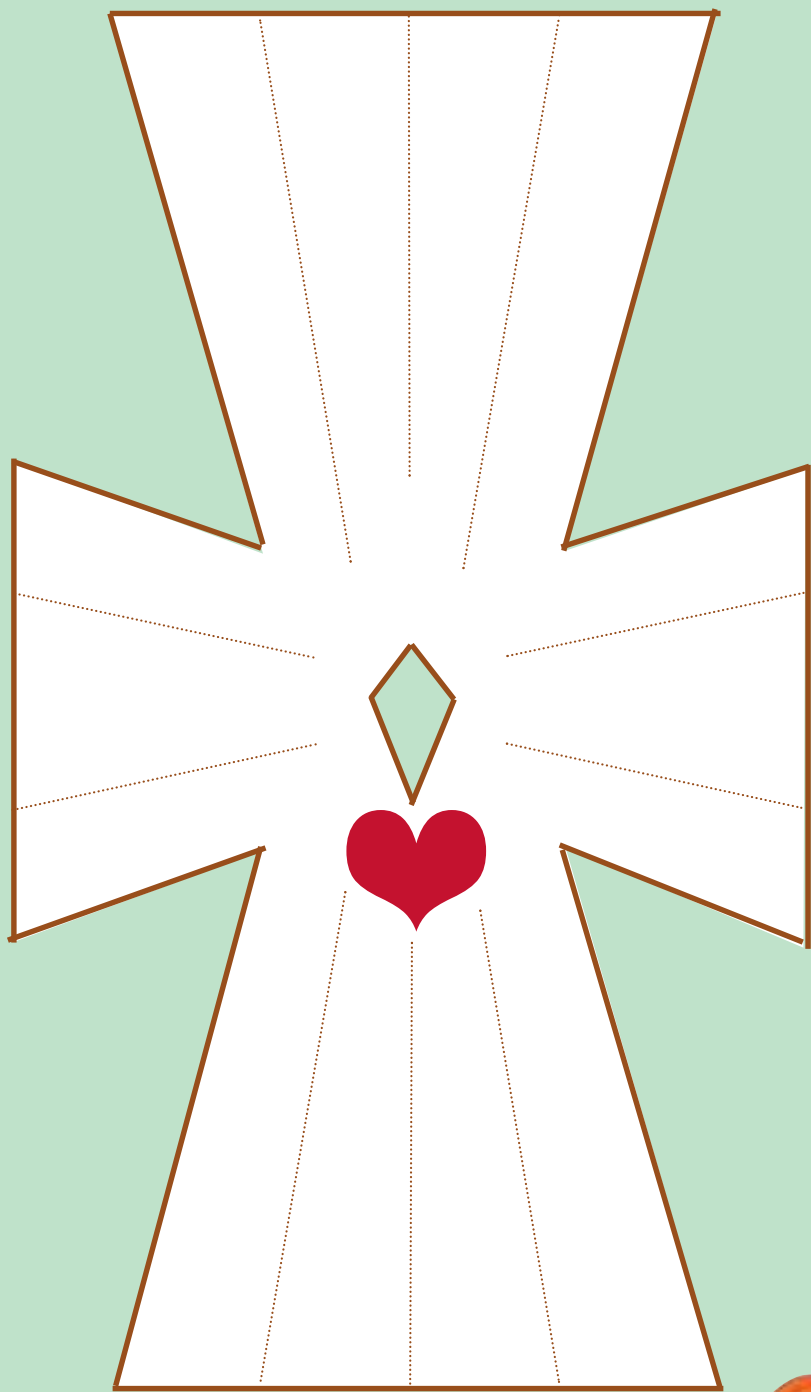
LÉVAY ERZSÉBET

Jézus-ing

Nézd csak, csupa-csupa pompa
ez a csodás karácsonyfa!
Körüllengi fenyőillat,
csúcsán betlehem csillag,
s ezer ága tarka-barka;
nekem mégis legszebb rajta
egy picinyke papírcsipke:
jóságom Jézuska-inge.
Édesanyám készítette
várakozva az ünnepre;
fehér papírból vágta ki,
piros szívet rajzolt neki,
s bemetszette sok-sok helyen,
hogy majd csupa csipke legyen,
s ahányszor jó gyerek voltam,
egy kis mintát felhajtottam.
Igyekeztem, hogy szépüljön,
karácsonyra elkészüljön...
Most jól látszik a jóságom,
mert itt ül a legszebb ágon,
s ha fázik a kis Jézuska,
akármikor felhúzhatja!

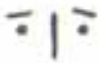
Vágd ki az ingecskét, a vonalak mentén rendre hajtsd össze,
vagdosd be, mintha papírcsipkét készítenél. Valahányszor jó
vagy advent idején, felhajthatsz egy fülecskét. Igyekezz, hogy
Karcsony estére csupa csipke legyen a fehér jóság-inged.

RAJZISKOLA

		
Egy pont,	két pont,	vessző
		
három,	száját látom,	körbe zárom.
		
Balról hurka,	jobbról hurka,	ez a
		
leislány	lepfos	jutka!

Irtam már nektek arról, hogy minden évszaknak, minden hónapnak megvan a maga sajátos szépsége, számotokra pedig megvannak az örömei. Nos, november igazán nem mondható szépnek, vidámnak, örömtelinek. Az elején ugyanis itt van halottak napja. Szüleitek, nagyobb testvéreitek emlékezete ilyenkor azok felé fordul, akik már nincsenek közöttünk, akiket ők nagyon szerettek. Tudom, ilyenkor Ti is elkíséritek őket a temetőbe, segítetek nekik gyertyát gyújtani a kedves sírokon. Erre hagyomány szerint elsején délután-este kerül sor, másodikán pedig a templomban emlékeztek. Előre is köszönöm nektek, ha mind a temetőben, mind a templomban szépen viselkedtek.

Novemberben a természet utolsó lombjaitól is búcsúzik néhány hónapra, és készül magára húzni a fehér hótakarót.

Talán ebben a hónapban van a legkevesebb alkalmatok

játékra, szórakozásra, hiszen októberben még lehetett kirándulni, a szabadban játszani, decemberben pedig ismét előkerül a szánkó, a kocsolya, a síléc. Csúszhattok a patak jegén, csak vigyázzatok, be ne törjön alattatok.

Szabó Máté, Margitta

Viczai Barnabás, Monó

Balla Csaba, Gyergyószentmiklós

Az idei Karácsony talán minden házban szegényebb lesz, mint szokott, hiszen nehezebb volt a múltó esztendő az előzőknél, de abban biztos vagyok, hogy Karácsony estéjén a legkisebb ajándéknak is szívből tudtok örülni.

De most még november van, és ti ebben a hónapban még javában tanultok. A kis elsősök a betűvetésben, a nagyobbacsok már egyéb tudományokban is kezdenek jártasak lenni. Hát ehhez kívánok nektek sok-sok sikert és örömet. Mert nemcsak a játéknak van öröme: van a tanulásnak is.

Fleischer Balázs, Görgényüvegcsúr

November végétől már vidámabb napok következnek, a reménység napjai, hiszen az év legszebb, legkedvesebb ünnepére, Karácsonyra készülünk.

Darvas Zsanett,
Gyergyószentmiklós

Jó érezni, hogy ma egy szemernyivel többet tudtok, mint tegnap. Rajta hát, igyekezzetek, hogy a kis novemberi s majd a hosszabb karácsonyi szabadságnak örvezhessetek.

Melyhez hasonló jókat,
CSIPIKE

Czap Orsolya, Nagyvárád

Volt egyszer egy falevél. Mit gondolt magában, mit nem, elindult barátot keresni. Találkozott egy fűszállal, és azt kérdezte:

- Hová mész, Levélkoma?
- Megyek barátot keresni.
- Én leszek a barátod –

mondta a fűszál.

Együtt mentek tovább az erdőben, és találkoztak egy faággal. Az is megkérdezte őket:

- Hová mentek, Levélkoma, Fűkoma?
- Megyünk barátokat keresni.
- Én is szeretnék a barátotok lenni.

Így már hárman mentek tovább. Egyszer csak rájuk talált egy kisfiú, és hazavitte őket a szobájába. A barátok nem érezték jól magukat, és elhatározták, hogy megszöknek. Felültek a levél hátára, és visszaszálltak az erdőbe. Mire megérkeztek, szállingózni kezdett a hó, és betakarta őket.

Csűrös Loránd Lehel, Kolozsvár

November, november,
levelet hullató november,
november az őszi hónap,
a fákról levelek hullanak.

November, november,
szép, színes november,
sárga levél hull a fákról,
a kicsik mennek vakációra
az iskolából.

**Kömöcsi Boglárka,
Kolozsvár**

Tornai Anett, Zeteváralja

Elhullt már a falevél,
A nap már nem süt nagyon,
A gólyák, fecskék elmentek
már, mert közeledik a tél.

**Ördög István,
Gyergyószárhegy**

– Cica, cica, cicácska,
Mért vagy olyan barnácska?
Sárban jártál?
Mit csináltál?

– A te kutyád, miau,
Megkergetett, te Pityu,
Menekültem,
Sárba léptem.

**Albert Kinga Krisztina,
Dés**

**Keresztes Nóra,
Gyergyószentmiklós**

**Vágd ki a bélyeget, és
ragaszd a gyűjtőlap
3. kockájába!**

E lapszám támogatói:

Címlap: SZILÁGYI TOSA KATALIN

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXX. évfolyam, 329. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Szerkesztik: ZSIGMOND EMESE főszerkesztő, MÜLLER KATI képszerkesztő. A szerkesztőség postacíme: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101. C.P. 137. Telefon/Fax: 0264/418001. E-mail: naps.sziv@napsugar.ro Honlapszerkesztő: KOMÁROMY LÁSZLÓ; www.napsugar.ro Megrendelhető a szerkesztőség címén. A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont IBAN RO45RNCB0106026602080001 B.C.R., SUC. CLUJ S.C. NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L. CUI: 210622 Készült a kolozsvári TIPO OFFSET Kft. Nyomdájában. ISSN 1221-776x.

Ára 2 lej

Rajz- üzenet

▲ Molnár Erzsébet Zsuzsanna,
Magyarlapád

Fazakas Kincső Boglárka,
Szentivánlaborfalva ▲

Portik Dorottya, ▲
Gyergyószentmiklós

▲ Vajna Brigitta,
Nagyvárad